

Foaia Diecezană

Organul oficial al eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

Abonamente Parohii cl. I 800 Lei " cl. II 500 Lei " cl. III 400 Lei Sub clasă 300 Lei Particulari 300 Lei	MANUSCRISELE SE VOR TRIMITE PE ADRESA CONSILIULUI EPARHIAL, SECȚIA CULTURALĂ EPISCOPIA CARANSEBEȘULUI CONT C. E. C. Nr. 89876	Publicații Concurse protopopiate 1080 Lei " parohii cl. I 700 Lei " " II 600 Lei " " III 800 Lei Diferite publicații cm. □ 10 Lei
---	--	---

O carte mică cu greșeli mari

Este vorba de cartea Rev. E. W. *Is there salvation outside the Church*), tipărite la Philadelphia Pa. 1948, în VII + 298 pg.

Nu m'aș fi oprit la această carte, sau mi-aș fi păstrat, cum de obicei o și fac, suficiente rezerve, față de un Reverendissim care, vrând să-și compenseze anonimatul, său auster, poate numai în schimbul unui „nihil obstat”, devine mai catolic decât papa, ... dacă dimensiunile arhicunoscutele răstălmăciri și exagerări istorice, care mențin în bună parte papalitatea, n'ar fi atins proporții de mit.

Cartea nu are nimic nou, în afara planului. Latura dogmatică a problemelor e suficient de catolică și adoptând forma concisă a ultimilor neotomiști oficiali, care au stabilizat în limbaj convențional conținutul exact al acestor dogme, autorul, cu tot avântul lui necontrolat, nu poate adăuga nimic. Dacă însă în materie de dogmă e silit să rămână anchilozat, abuzează de parogativa analizei faptelor istorice, care încadrează, de fapt, problema; latură în care mă voi opri la câteva flagrante inexactități.

1. După ce trece fugitiv în revistă variatele erezii, care au apărut aproape paralel cu misionarismul Sfinților apostoli Petru și Pavel; erezii care explică în cea mai mare măsură setea de a prinde, în cele din urmă, adevărata esență a adevăratei credințe; odată cu falimentul total al sincretismului păgân, — găsește la Roma, unde nu duceau numai toate drumurile, ci și toate ideile o „...Christian community where, first of all, is to be discovered the true Christianity”²⁾, chiar cu mult înainte de venirea sf. Apostol Pavel. Mistifi-

care această servită fără nici o încadrare în timp, n'ar fi cu nimic augmentată, dacă susnumitul Reverendissim ar fi descoperit în fruntea acestei fantastice comunități, în jurul anului 50, chiar autoritatea unui papă.

2. Dar motivul care-l constrânge pe autor să nu poată fi decât catolic: „why I. became a catholic”³⁾, nu este numai considerentul istoric că Roma este „the second Stall of Christianity”, ci, mai ales, pentru faptul că, prima formulare a principiilor adevăratului creștinism în Roma, a fost lăsată chiar de Sf. apostolul Petru, care pentru a pecetlui definitiv adevărurile și a exclude posibilitatea ivirii unor altfel de interpretări, devine primul, papă. Dacă numai creștinismul Sf. Apostol Petru era cel adevărat, ce fel de creștinism propovăduise Pavel încă înainte de venirea sa la Roma, prietenilor săi, după cum rezultă din Ep. către Romani?

3. După ce expune dogma înfașibilității cu obișnuita armatură și adscrie papei că el „is preserved from error of judgment when he promulgates a decision on faith or morals”⁴⁾, recurge la o comparație foarte plastică între papă, pe de o parte, și șeful Justiției Statelor Unite pe de alta: „The Pope is to the Church what the chief Justice is to the United States”⁵⁾ care după cum se știe, când Curtea supremă îi referă un diferend, decide final irevocabil și după uzanțele încă în vigoare, infailibil. Din comparația aceasta, așa de naiv forțată, mai mult pierde papa, decât câștigă magistratul.

4. Pe alocuri autorul încearcă anumite incursiuni istorice în sânul popoarelor de sub dominația imperiului roman, ca să

dovedească expansiunea miraculoasă a creștinismului din Roma. Ca prin minune, numai comunitatea din Roma a păstrat nealterat chipul creștinismului primar și ca atare numai creștinismul latin putea să reverse „mântuirea” în lume. Nu amintește de nici o comunitate din Asia mică, sau din bazinul mediteranean. În această ordine de idei, falangele romane, în care pătrunsesse deja duhul noii înnoiri, desrobeau și cu sabia și cu spiritul... ca și cum teritoriile în cauză nu mai cunoscuseră noua învățătură. Din acest angrenaj complicat, asupra căruia aruncă, prin considerente absurde, mai mult întunec decât lumină, nu remarc decât un singur fapt, care pune sub obiectiv catolic creștinismul din sudul Dunării. După datele sale, autorul, care găsește în armata imperiului roman, mult după înglobarea Daciei o armată întreagă de Corneliuși (Centurion) despre prototipul cărora ne vorbesc chiar Faptele Apostolilor, nu se sfiește să afirme categoric: „...it's without any doubt that the first sowers of true Christianity, have been the soliders of Roman legions“⁷⁾ Dacă mai amintim că această afirmație se referă, după cum rezultă din context, la secolul II și III după Hristos, nu e greu de apreciat cunoștințele istorice prin mijlocirea cărora, autorul fundează realitatea invatiabilă a dogmelor catolice.

5. Dară să mai amintim un singur fapt. Sunt arhicunoscute împrejurările care au premers consiliului de la Florența și în general ireparabilei rupturi din 1054. Ne găsim, prin urmare în al unsprezecelea secol de creștinism, când Byzanțul, care reprezenta nuanța ortodoxă pecetluisă cu atâția martiri, pe tot întinsul răsăritului, un ortodoxism deja încheșat și care, prin pleiada sa de teologi neîntrecuți fixase și în scris o învățătură ortodoxă organizată. Dar disputele fără sfârșit care se duceau

între apus și răsărit, nu sunt încă o dovadă care confirmă cele anterioare?

Peste toți acești secoli de nentreruptă frământare, autorul trece sumar cu vederea și conchide, fără nici o succesiune de idei că „...apusul n'ar fi părăsit nici odată răsăritul; n'ar fi lăsat niciodată în rătăcire un fiu pierdut, dacă aceasta și-ar fi arătat cea mai mică părere de rău pentru fapta sa. Dar, continuă autorul „...the recent influence of heathen teaching was so great that his mind cannot understand our high principles“⁸⁾.

Ne mulțumim deocamdată să extragem, fără comentarii mai ample, numai câteva din multiplele pasagii similare, printre rândurile cărora se poate descoperi, cea foarte puțin creștină „ill will“ (rea voință), cu care încearcă să ne învinovățească la fiecare pas. În general vorbind catolicismul nu renunță la asemenea limbaj pentru a-și postula, zgomotos, desăvârșirea, mai ales când termenul de comparație este ortodoxismul; dar, or cum, față de o confesiune, în esența căreia se află aceeași sacră persoană a Mântuitorului, care s'a răstignit pentru fărădelegile noastre ale tuturor, dacă nu există o terminologie mai civilizată, ar trebui să existe măcar frica de minciună.

Cartea, cu toate accentele ei nervoase ar fi mult mai passabilă — să zicem — dacă n'ar fi așa de catolică.

Igor P. Jechiu

- 1) Există mântuire în afara bisericii?
- 2) comunitate creștină unde, înainte de toate, trebui descoperit adevăratul creștinism“ ... pp. 118 sp.
- 3) Pentru ce am devenit catolic.
- 4) Al doilea staul al creștinismului pp. 145.
- 5) Este scutit de greșala judecării când promulgă decizii în legătură cu credința sau morala... pp. 161
- 6) Papa este pentru biserică ceea ce Șeful Justiției este pentru Statele Unite ... pp. 167.
- 7) Este fără îndoială că primii semănători ai adevăratului creștinism, au fost soldații legiunilor romane pp. 172
- 8) Influența această a învățaturii păgâne era așa de mare că mintea sa nu putea înțelege înaltele noastre precepte p 219.

„Să nu uiți, Darie”

Credem a nu greși atunci când afirmăm că apariția volumului „Descult” al scriitorului Zaharia Stanciu, marchează un eveniment literar, cultural am zice mai bine, de-o importanță pe care nu trebuie să oboșim de a o pune cât mai mult în lumină.

În jurul lui s'au iscat discuții din cele mai vii, atât în presă cât și în întruniri convocate special spre a se da posibilitate cititorilor să-și exprime punctul lor de vedere asupra celor cuprinse în marea frescă a vieții satului românesc din primile două

decenii ale veacului nostru, care e opera celui ce oarecând era micul Darie.

Autorul, fiu al unei familii de țărani jăcmăniți de latifundiarul hrăpăreți, nu poate uita revoltător de mizera existență pe care a dus-o alături de părinții, rubedeniile și toți „rumânii” de pretutindeni. Îi spusese de alt fel și maica lui: „Să nu uiți Darie. Nimic să nu uiți...” (p. 124). Și Darie n'a uitat. O mărturisește el însuși: „...Știu bine cât a trecut de atunci. Nimic n'am uitat. Îmi aduc aminte de fiecare fir de iarbă pe care l-am rupt spre a-mi împleni pe deget un inel. Îmi aduc aminte de fiecare fir de păpădie, al cărui moț l-am retezat cu nuiua în joacă... Nimic din anii aceia r'a murit în mine... Nu. Nimic n'am uitat... (p. 22).”

Sub impulsul acestei irezistibile rememorări, dl Z. S. scrie, luptându-se cu timpul care-i oferea așa puține clipe de răgaz, după cum însuși declara într'un interview (Contemporarul, Nr. 115, din 10 Dec. 1948), scrie și plânge pe paginile înnegrite de cerneală, despre și pentru tot ceea ce a văzut, trăit și simțit ca mic copil și apoi ca tânăr, până în preajma anului 1917. Și poate cele scrise de dsa nu ne-ar fi determinat să le relevăm în coloanele unei foi bisericesti, dacă nu s'ar referi uneori și la viața religioasă a personagiilor cari constituie eroii romanului *Descult*.

Există anumite momente în istoria comunităților umane, — spunem „anumite” pentru că din nenorocire trebuie să constatăm lipsa lor perpetuă de-a lungul a multor secole în cari adevărul trebuie să fie drept în față, ori cât ar fi de neplăcut. E tocmai datoria pe care ne-o impune ceasul prezent.

Nu rareori noi preoții ne-am uitat obligațiile pe cari ni le reclama misiunea noastră de propoveduitori ai Evangheliei lui Iisus. Am început — dar e numai un început — să ne dăm seama despre aceasta. Iar cartea ce ne-a determinat redactarea acestor rânduri, ne ajută în cercetarea întrospectivă și justă a profilului nostru de purtători ai rasei clericale.

Ai putea oare să afli tot ceea ce a făcut „popa Tomița Bulbuc”, fără să roșești de rușine dându-ți seama că nu te deosebești prea mult de el? Și ce lipsit de conștiință era acest om!

Iată-l: *arghirofil* până la a respinge pe

un credincios dela distribuirea anaforei de Paști, pentru că acesta n'avea să-i dea „un leu” (pp. 366—367), *grăbit la slujbe și lenes la citit* (p. 244), *închăitat cu „acriturile” satului și disprețuitor al celor săraci* (p. 88 și passim), *bețiv, arțăgos și necinstit sufletește*. Când ruptă de foame, o femeie veni să-i ceară un colac pentru lihniții săi copilași, „popa — din prag: — N'am, fă, n'am... — Acu'aduseși carul încărcat cu colaci dela biserică. Părințele, fă-ți pomană cu mine... — N'auzi, fă, că n'am. Colacii îmi trebuie... — Popii îi trebuie colacii. I-a pus sluga popii în saci și popa a pus sacii cu colaci în pivniță. A luat cu el cheia. În fiecare dimineață popa umple curelul cu colaci, merge în grajdul vitelor, dă boilor colaci, boii îi mănâncă. Are trei cai popa. Și cailor le dă colaci. Și cailor popii le plac colacii...” (p. 72).

Ii dăm dreptate autorului și-i împărtășim întru totul opinia că purtarea nedemnă a slujitorilor altarelor a fost și este aceea care naște toate smintelile poporului și, în special, sectarismul. Nu poate fi vorba de meditații cu caracter teologic ca cele ce ar fi determinat desbinarea creștinilor. Un credincios ne suficient instruit e prea puțin versat în misterele dogmaticii spre a se avânta în controverse pe cari bunul său simț le repugnă. El crede. Și când credința lui și-o vede batjocurită de cei ce pretind c'o apără, reacționează:

„Ce-or fi adeențistii? Ne-am lămurit curând.

„La Secara s'a preoțit băiatul popii dela noi, care, cu chiu cu vai, a sfârșit seminarul. La Saele s'a popit văru-meu Laur Daudescu, care s'a însurat cu fata popii Bulbuc, cu Dumitra. La Băneasa e un popă între două vârste. A fost, până mai anul trecut, om de treabă, dar s'a schimbat.

„Popii din aceste trei sate, asupresc oamenii: le cer prețuri mari la botezuri, le cer prețuri mari la nunți, le cer prețuri mari la înmormântări. Până nu-i pui popii stânții în palmă, nu-ți ridică mortul din bătaură.

„Rumânii s'au adunat, s'au gâlcevit cu popii, au mers la oraș și s'au plâns. Protopopul i-a luat la răspăr. Le-a grăit: „Dar cu ce vreți să trăiască popii? Lefurile sunt mici. Au și ei greutateți...”

„Au venit oamenii necăjiți pe la

casele lor.

„Frații Iovițoiu din Secara, au luat drumul Bucureștilor, toamna, și s'au întors acasă primăvara. Au adus în desagi cărți. Au început a aduna oamenii și a le vorbit

„Învățătura pe care popii o propovăduiesc în biserică nu e bună — spun frații Iovițoiu. Altfel scrie în cărțile sfinte.

„Îi lămuresc pe rumâni asupra unui altfel de înțeles al cărților bisericești.

„Sunt rumâni cari nici nu mai pun piciorul pe la biserică...”

„Ce vor adventiștii?”

„Nu vor nimic. Ei cred că pământul și stelele și luna le-a făcut Dumnezeu. Cred că pe lumea asta, bine e să fii cinstit și drept. Și mai cred că, pentru a ține deschide după moarte porțile raiului, nu este nevoie să plătești bir popii și nici să calci prin biserică cu sfinți uscați, zugrăviți pe ziduri...” (pp. 363—365).

Nu toți creștinii apucă însă drumul sectarilor. Iată, bună oară, mama lui Darie nu mai vrea să știe nimic de fiul ei Ion și de noră-sa Lina, pentru că aceștia au devenit adventiști. „Și au lăsat legea, zice ea. Hristos nu poate să aibă decât o singură față. Ion crede că Hristos are mai multe fețe. Așa cred și păgânii...” (p. 368).

Sunt dureroase relatările dlui Z. S. Le-am menționat și noi citându-l pe scriitor, pentru că le-m găsit reale și neîntovărășite de patimă. Mulți critică, însă cu ură în suflet așa încât critica lor devine oarbă și distructivă. Critica autorului romanului *Descult* am simțit-o neîmpătimită. Încărcată doar de povara tristeții. Sub semnul acestei tristeți stă altfel întreaga carte, cum bine a remarcat și dl. O. Crohmălniceanu (Contemporanul, Nr. 116, 17 Dec. 1948, p. 5; cf. N. Mărgescu, Un scriitor învățând dela cititorii săi, în: Flacăra, An. II, Nr. 2, 16 Ian. 1949, pp. 7 și 15). Tristețe în fața unei situații ce ar fi putut și ar fi trebuit să fie, mai bună, mai omenească, mai creștinească.

Dar viața religioasă se reflectă în scrisul dlui Z. S. nu numai prin acest aspect negativ. Găsim dimpotrivă și cuvinte

sincere și pline de simțire descriind credințioșia „rumânilor”, ca spre pildă acelea cari vorbesc despre semnificația și ecoul în sufletul omenesc ale dangătelor clopotelor:

Darie, a murit văru-tău Oncică, ori mătușă-ta Chiva, ori nen-tău Pârvan, dușe și trage clopotul...

„Biserica e aproape de noi, numai trei arii ne despart de ea, și clopotnița se înalță la un pas de ușa bisericii. Mă duceam în clopotiță, trăgeam de frânghii. Bogat era sunetul clopotului mare. Dealurile prindeau sunetul, îl aruncau înapoi moale, auit, dulce. Clopotul mic avea sunet subțire, de copil. Bang! Bang! Bing! Bing! Pentru mort clopotul se sună rar. Făuream în gând un cântec trist, trist. Încercam să cânt cu glasul clopotelor. Fiecărui mort în sunam altfel clopotele. Fratelui mai mare al tatei, bătrânul Alisandru Nasta, îi cântasem cu clopotele blajin, așa cum era graiul lui. În vreme ce-i băteam clopotele mi se părea că-l văd urcând spre cer, învestmântat în alb, pe treptele albe de nori. Blajin, domol urca, fără să grăbească, parcă știind prin câte vămi ale văzduhului are să treacă, parcă știind că drumul pe care a pornit e fără sfârșit. Dinuții i-am bătut numai clopotul mic, în sunete mai dese, ca pașii ei, sprintene, un răs gâlgăit, înă-l bușit dintr'odată în plâns. A murit și Băzărca, mătușă mea... I-am sunat clopotul scurt, svâcnit, repezit, a ceartă, așa cum vorbea de pe gard, când mă blestema...” (pp. 270—271).

Am trăit alături de Darie cele câteva zile cât am parcurs cu ochii și sufletul paginile volumului *Descult*. Am înțeles mai bine, sub lumina de reflector a cărții, înălțuirea evenimentelor pe cari le trăim azi și am câștigat o experiență nouă pe care am dori să și-o poată însuși toți cei cărora se adresează aceste rânduri, spre a deveni mai buni, mai cinstiti, mai înțelegători, mai oameni, mai creștini.

Diaconul Nicolae

Viața omului în lumina învățaturii ortodoxe

Trăim timpuri când trebuie să ne dăm seama, că viața omului pe acest pământ e trecătoare, e nimic și rămâne chiar fără

importanță individual, dacă, nu-și impune s'o trăiască după toate normele legii.

Omul a cărui viață emană dela Dumne-

zeu, trebuie să-și mai aducă aminte din când în când și de poruncile divine, pe care dacă le-ar ține și urma ar fi socotit un bun fiu, nu numai al Bisericii dar și al Țării, în slujba căreia Sf. noastră Biserică Ortodoxă prin slujitorii săi, își pune tot sufletul pentru fericirea cetățenilor și a membrilor ei.

Această dare de seamă nu e lucru greu, judecând că viața atunci își are rostul său, dacă puterea ce-i revine omului în urma forței sufletești, și-o pune în serviciul binelui, având ca scop, fericirea deaproape-lui nevoiaș; revărsându-se această fericire și asupra sa, atât în viața de aici cât și în cea care urmează, dincolo de acest pământ, căci: „Cine dă celui sarac nu duce lipsă, iar Cine își astupă ochii este mult blestemat zice într'un loc Sf. Scriptură.

Biserica astăzi aduce vii mulțumiri Conducătorilor Țării, pentru viața morală impusă omului din R. P. R., care culminează prin anularea exploatării omului de către om.

Conducătorii Țării noastre, au dat până la finea anului 1948, o serie de legi, în fruntea cărora stă legea fundamentală a R. P. R. „Constituția“, radiind prin „Planul Economic“, pe a. 1949, care, își va trimite razele sale binefăcătoare asupra lumii necăjite, dacă această lume va înțelege, să fie un sincer colaborator al legiuitorului din toate punctele de vedere, întru realizarea planului.

Minunat de frumos se împletește aici ca de altfel în toată opera de reconstrucție a Țării, rolul Bisericii cu chemarea vremii, spre așezarea unui noui orânduirii sociale.

De altfel totdeauna Biserica a avut frumoasa chemare, de a învăța pe oameni și a-i conduce la acte de iubire și de dărnicie, față de cei lipsiți, astfel cităm din Ep. II către Timotei a Sf. Ap. Pavel Cap. 6 v. 18 unde zice „Bogaților poruncește-le să facă ce e bine, să se înăvuiască în fapte bune, să fie dărnicii, să fie cu inima largă.

Dar nici o stăpânire până la cea de azi în Țara noastră, n'a aplicat poruncile Sf. Scripturii îndemnând cu atâta hotărâre lumea din R. P. R., spre o viața mai bună, mai pașnică și mai demnă.

Acestor advaruri afirmate corespunde citatul sf. Scripturii: „Cel ce lucrează ogorul se satură de pâine, iar cel care umbra după năluci se satură de sărăcie.“

Așa dar, nu numărul și mărimea holdelor trebuie să ridice omul în fața lumii, ci astăzi omul, se ridică prin el însuși, prin capacitatea sa de muncă și aportul cel va aduce prin aceasta societății.

Și dacă acesta este adevărul, închei cu cuvintele înțeleptului Solomon:

„Vicienia și minciuna îndepărtează-le dela mine, sărăcia și bogăția nu-mi dă, ci dă-mi să mănânc atâta pâine de cât am nevoie“.

• Pr. Octavian Trailovici

Sfântul Hippolyt: Predică la Sfânta Teofanie*)

(Trad. de Diaconul Nicolae)
(Continuare)

5. Ce (zice) dar Domnul către el? „Lasă acum, căci așa se cuvine să împlinim toată dreptatea“ (Mt. 3, 15. „Lasă acum“, Ioane, căci nu ești mai înțelept decât mine. Tu vezi ca un om, eu judec ca un Dumnezeu. Mai întâiu, mie se cuvine a face și, apoi a învăța. Niciodată n'am săvârșit ceva ce nu s'ar cuveni, căci sunt înconjurat de noblețe. Te miri, Ioane, pentru că am venit lipsit de slava mea? Dacă însă omului simplu nu i se cuvine (a se îmbrăca) cu hlamida împărătească, împăratului i se cuvine (a lua) vestmântul ostășesc. Venit-am eu la un tiran sau la un prieten? „Lasă

acum că așa se cuvine să împlinim toată dreptatea“. Eu sunt cel care plinește legea și nu voesc să las nimic de o parte în (acțiunea) de plinire a totului, pentru ca după mine Pavel să (poată) striga: „plinirea legii este Hristos spre îndreptățirea a tot celui ce crede“ (Rom. 10, 4). „Lasă acum că așa se cuvine să împlinim toată dreptatea“. Botează-mă Ioane, pentru ca nimeni să nu disprețuiască botezul. Mă las botezat de către tine servul pentru ca nimeni dintre împărați sau dintre cei sus puși să nu refuze cu dispreț a fi botezați de un sârman preot. Lasă-mă să intru în Iordan, pentru ca să audă (toți) mărturia Tatălui și să cunoască puterea Fiului. „Lasă acum că

„Așa se cuvine să împlinim toată dreptatea“. Atunci Ioan îl lăsa pe el. Și botezându-se Iisus, îndată ieși din apă și i s'au deschis cerurile și, iată, Duhul lui Dumnezeu a coborât în chip de porumbel stând deasupra Lui, iar glasul din ceruri a grăit: „Acesta este Fiul meu iubit, întru care bine am voit“ Lc. 3, 22).

6. Vezi iubifule, de cât de multe și mari bunătați am fi lipsiți dacă Domnul ar fi cedat îndemnului lui Ioan și n'ar fi primit botezul?! Căci înainte de aceasta cerurile fiind închise, locul sacru era sus, iar noi fiind coboriți la cele de jos, nu ne-am înălțat la cele de sus. Dar singur Stăpânul s'a botezat și „a înnoit pe omul cel vechiu“ (Col. 3, 9) și i-a încredințat iarăși însemnele înfierii lui. „Căci îndată i s'au deschis cerurile“ (Mt. 3, 16). (Astfel) s'a făcut împăcarea celor văzute cu a celor nevăzute, bucurându-se cetele cerești, vindecându-se bolile de pe pământ, făcându-se cunoscute faptele ascunse, cele potrivnice (omului) devenindu-i prietene. Ai auzit evanghelistul spunând: „i s'au deschis cerurile“ Mt. 3, 16). Aceasta s'a făcut în cinstea a trei fapte minunate. Căci atunci când s'a botezat mirele Hristos, cămările cerești și-au deschis luminatele porți; iar când porțile cele de sus ale cerului au început a se deschide, Duhul Sfânt coborî în chip de porumbel, și glasul Tatălui se transmise pretutindenea. „Și iată i s'au deschis cerurile și glas a fost zicând: Acesta este Fiul meu cel iubit, întru carele bine am voit“ (Mt. 3, 16, 17).

7. Iubitul naște iubirea și lumina nematerială (naște) „lumina neapropiată“ (I. Tim. 6, 16). „Acesta este Fiul meu cel iubit“ (Mt. 3, 17) care s'a arătat jos, nepărăsind sânurile Tatălui. El s'a arătat, și nu s'a arătat (pe pământ). Căci el nu a fost ceea ce se părea; altminteri dacă am judeca după aparențe, apoi cel ce botează ar însemna să fie superior celui botezat. Din această pricină (scil. spre a se înlătura confuzia) a trimis Tatăl pe Sfântul Duh din înălțimea cerului asupra celui botezat. Astfel după cum în chivotul lui Noe „iubirea de oameni a lui Dumnezeu“ (Gen. 8, 10 sq; Tit, 3, 4) a fost arătată prin porumbel, tot așa și acum Duhul coborînd în chipul porumbelului și ca și cum ar fi purtat o ramură de maslin, s'a oprit deasupra celui despre care s'a dat mărturie. Pentru ce? Pentru ca să se cu-

noască certitudinea glasului Părintelui și pentru ca să se confirme prezicerile profetilor din toate timpurile. Care (prezicere)? „Glasul Domnului răsună peste ape, Dumnezeuul slavei tună, Domnul peste ape multe“ (Ps. 28,3). Ce fel de glas? „Acesta este Fiul meu cel iubit întru carele bine am voit“ (Mt. 3, 17). Acesta este cel numit fiul lui Iosif și unul născut al meu după esența (ființa) dumnezeiască. „Acesta este Fiul meu cel iubit“, care flamând fiind totuși hrănește miriade, ostent fiind da odihnă celor osteniți, care nu are unde să-și plece capul dar toate le ține în mână, (acesta e) cel ce pătimește și vindecă neputințele, cel lovit și dăruiește lumii libertatea, cel împuns în coastă, (dar care) îndreaptă coasta lui Adam.

8. Așa dar vă invit cu insistență să-mi acordați toată atențiunea. Voesc să ne ridicăm până la izvorul vieții și să privim cum se revarsă izvorul vindecărilor. Părintele nemuririi a trimis în lume pe Fiul și Cuvântul nemuritor carele venind la om l-a spălat cu apă și cu Duh și renăscându-l întru neputrejunea sufletului și a trupului, a așezat iarăși în noi duhul vieții, punându-ne împrejur panoplia nestrucăciunii (scil. nemuririi). Dacă deci omul a devenit nemuritor va fi și Dumnezeu. Iar dacă a devenit Dumnezeu prin apă și Duhul Sfânt, (afundat fiind) în baia renașterii, după învierea din morți, va fi găsit și împreună moștenitor al lui Hristos [*ei oδν ἀθάνατος γέγονεν ὁ ἀνθρωπος ἵσταται καὶ θεός· εἰ δὲ θεός ὁ ὕδατος καὶ πνεύματος ἁγίου μετὰ τὴν τῆς Κολυμβήθρας ἀναγέννησιν γίνεται, εὐδοξοῦται καὶ συγκληρόνομος Χριστοῦ μετὰ τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν*]. De aceea fac chemare spunând: veniți toți fiii neamurilor la nemurirea (ce s'a dat) prin botez. Vă binevestesc viața, vouă celor cari v'ați aflat în întunerecul neștiinței; să veniți din starea de servitudine la libertate, dela tiranie la împărăție, dela stricăciune la nestrucăciune. Și cum să veniți, ziceți? Cum? Prin apă și prin Duhul Sfânt. Căci această apă împreună cu Duhul (este cea) prin care este udat Paradisul, prin care se fecundează pământul, prin care cresc plantele, prin care se nasc animalele și, pentru a spune totul într'un cuvânt, prin care omul renăscut se vivică, în care s'a botezat și Hristos, în care și Duhul a coborî în chip de porumbel.

9. Acesta este Duhul care dela început

s'a purtat deasupra apelor, prin care se mișcă cosmosul, prin care se susține crea-tura și ia ființă totul; care a lucrat în profeti, (care) s'a pogorit asupra lui Hristos. Acesta este Duhul carele s'a dat apostolilor în chip de limbi de foc. Acest Duh l-a cerut David spunând: „Inimă curată zidește întru mine, Dumnezeule, și Duh drept înoeste în cele dinlăuntru ale mele“. (Ps. 50, 12). Despre acesta a vorbit și Gavril Fecioarei: „Duhul Sfânt se va coborî peste tine și puterea Celui prea înalt te va umbri“ (Lc. 1, 35). Prin acest Duh a grăit Petru acel fericit cuvânt: „Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu celui viu“ (Mt. 16, 16). Prin acest Duh a fost înălțată piatra Bisericii. Acesta este Duhul, Mângăitorul, trimis prin Fiul (*ὁ δὲ ἀπὸ πατρὸς ἐκπορευόμενος*), pentru ca să te arate fiu al lui Dumnezeu.

10. Ei bine deci, vino omule, renaște-te ca să primești înfierea lui Dumnezeu. Și în ce fel, spui? Dacă nu ești desfrânat, ucigaș, idololătru, dacă nu vei fi stăpânit de plăcere, dacă nu va domni asupra ta patima mândriei, dacă vei șterge murdăria necurăteniei și vei înlătura balastul păcatului; dacă vei desbrăca panoplia diavolului și „vei îmbrăca platoșa credinței“ (I. Tes. 5, 8), după cum spune Isaia: „Spălați-vă și fiți curați, înlăturați (faptele) rele dela inimile noastre. Învățați-vă să făptuiți binele, căutați judecata, îndreptați pe cel nedrept; faceți judecată săracului și dreptate văduvei. Veniți să stăm împreună la judecată, zice Domnul. Iar dacă păcatele voastre vor fi roșii ca purpura, ca zăpada le albesc; dacă vor fi stacojii, ca lâna le albesc. De voiți și de veți asculta glasul meu, bunătățile pământului veți mânca“ (Is. 1, 15—19; Mt. 17, 2). Vezi iubitele, cum a prezis profetul (puterea) curățitoare a botezului. Căci întrând cu credință în baia renașterii, el este despărțit de cel rău și se alipește lui Hristos; se leapădă de vrăjmașul și mărturisește pe Hristos că este Dumnezeu; se desbracă de servitudine pentru a se investimânta întru înfiere; se întoarce dela botez, „luminos ca și soarele“, strălucind de razele dreptății. Dar ce este mai mare lucru e că revine (dela botez), fiu al lui Dumnezeu și împreună moștenitor al lui Hristos. Lui (se cuvine) slavă și puterea împreună prea sfântului și bunului și de viață făcătorului lui Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin. (1 August 1946).

(Sfârșit)

O înălțătoare sărbătoare în capela cimitirului ortodox din Lugoj.

Duminică în 9 Ianuarie a. c., a avut loc în capela cimitirului ortodox din Lugoj o înălțătoare sărbătoare care a răscolit sentimente de duioșie în sufletele credincioșilor cari iau parte la slujbele divine dela această capela.

Un mănunchi de credincioși și credincioase, vrednici susținători ai acestei capele, la îndemnul părintesc al preoților *I. Mitâr* și *I. Jurca*, prin obolul lor și prin osteneala de mai multe luni au înzestrat și împodobit capela cimitirului cu toate cele necesare, pentru serviciul religios.

Prin stăruința și jertfa bunilor creștini s'a confecționat 4 prapori împodobiți cu frumoase picturi. Prin aceiași contribuție s'a împodobit capela cu toate icoanele (prăznicarele) necesare. Credincioșii, la îndemnul cântărețului *I. Antonie*, au cumpărat pe seama capelei toate Mineele anului.

E locul să amintim că în fruntea donatorilor și binefăcătorilor acestei capele stă d-na Elena Șoșdean care cu toate că de fiecare dată a contribuit la înzestrarea și împodobirea capelei și de data aceasta a daruit un frumos covor pentru altar.

Slujba religioasă a sfintirii acestor daruri a fost săvârșită de preoții *I. Mitâr* și *I. Jurca*, după care a urmat un parastas. La sfârșit, Par. *I. Mitâr* în cuvinte alese și adânc simțite, a arătat semnificația acestei jertfe. Sf. Sa a făcut un cald apel ca jertfa acestor evlavioși creștini să aile un viu ecou în sufletele tuturor, gestul lor să fie un imbold pentru toți.

Dumnezeu să răsplătească jertfa lor.

INFORMAȚII

Pesonale Prea Sfinția Sa, Episcopul Veniamin a fost între 29/1—3/II. la consfătuirea ierarhilor la Sibiu, iar în cauze oficioase la București între 6—13 Febr. a. c.

Deschiderea cursurilor Institutul Teologic din București. Duminică dimineața 30 Ian. a avut loc deschiderea cursurilor Institutului teologic universitar din București.

Solemnitatea s'a desfășurat în prezența *I. P. S. S. Justinian*, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, a d-lui prof. *Stanciu Stoian*, ministrul

Cultelor, a membrilor Sfântului Sinod, a corpului profesoral în frunte cu diacon N. Nicolaescu, rectorul Institutului teologic, a studenților și a celor 400 preoți, care urmează cursurile misionare.

Au luat cuvântul, părintele rector N. Nicolaescu în numele corpului profesoral, studentul Cârstoiu și pr. Pușcariu, în numele cursiștilor, după care se deschide anul acesta Institutul teologic, destinat să dea o nouă pregătire preoțimii ortodoxe române, îndrumând pe calea slujirii poporului și păcii, în concordanță cu hotărârile adoptate în consfătuirea pan-ortodoxă dela Moscova.

D. ministru al Cultelor a adus salutul guvernului și a subliniat justetea noii orientări a învățământului teologic ortodox. Diaconul Ėm. Vasilescu a ținut lecția inaugurală.

(După Națiunea)

Vechea Mănăstire ort. Prislop, (92 Km. dela Hațeg) înființată în sec. XIV de călugărul Nicodim revenind la Biserica ort. — a primit prin purtarea de grijă a I. P. Sf. Sale Mitropolit Nicolae de conducător pe ieromonahul Arsenie Boca, dela Mân Brâncoveanu

Sf. Mănăstire Bixad, din țara Oașului, (jud. Satu Mare) un vechiu centru ortodox de vatră călugărească din sec. XVII, a revenit din nou la Bis. Ort. Rom. după două veacuri. Prin purtarea de grijă a P. Sf. Sale Episcop Nicolae al Oradiei, după plecarea călugărilor gr. cat. bazilieni, s'au trimis mai mulți călugări distinși și cu studii superioare, sub conducerea P. Cuv. Sale Arhim Ioan Dinu, fost vicar, delegat ca stareț.

Vaccinare preventivă contra tuberculozei. Ministerul Sănătății prin Direcțiunea Tuberculozei, a pornit din primile zile ale anului, o mare acțiune de vaccinare preventivă împotriva tuberculozei.

Sunt prevăzute pentru anul 1949, aproape un milion de vaccinări preventive cu B. C. G. care vor fi executate în etape, pe județe, conform planului.

Vaccinarea preventivă a copiilor și a tineretului școlar împotriva tuberculozei, dovedește cu prisosință grija guvernului pentru apărarea sănătății poporului.

Organizarea și programul de lucru al Academiei R. P. R. Vineri, 11 Februarie a. c. d. prof. Traian Săvulescu, președintele Academiei R. P. R., a făcut în fața ziaristilor români și străini o amplă expunere în legătură cu organizarea, programul de lucru, ajutorul Partidului Muncitoresc Român și al Guvernului și ca urmare, perspectivele de viitor ale Academiei Republicii Populare Române.

În ce privește programul de lucru pe anul în curs D-Sa a arătat că acesta va cuprinde probleme cu caracter tehnic, practic, în legătură cu industrializarea țării, cu ridicarea nivelului agriculturii, cu sănătatea și cultura poporului. Printre obiectivele programului a mai citat: necesitatea ca știința cultivată de Academia R. P. R. să se adreseze maselor, să servească la ridicarea lor, să aibă caracter progresist și să servească la crearea și dezvoltarea orânduirii socialiste în R. P. R. În încheiere a spus: „Academia R. P. R. devenită o instituție a muncii, va fi sprijin credincios poporului muncitor, ziditorul societății de mâine“.

În ziua de 4 Februarie a. c. s'a împlinit un an dela încheierea tratatului de prietenie, colaborare și asistență între U. R. S. S și R. P. R.

Evenimentul a fost prăznuit în București printr'o conferință ținută de Dl. Grigorie Preoteasa, ministru adjunct la Ministerul Afacerilor externe.

(Renașterea — Cluj)

Ocrotirea mamei și a copilului. Anul 1948 a fost un an de importante împliniri sociale. Pentru milioanele de mame și copii din țara noastră, mai ales a celor din sânul muncitorilor, el a însemnat un an în care pentru prima oară s'au pus temelii puternice pentru ocrotirea mamei și a copilului.

Pentru a veni în ajutorul mamei și copilului în anul acesta Ministerul Sănătății a repartizat spre fabricare 4,475 Kg. piele, 12,853 Kg. talpă, 18 vagoane bumbac și 23 tone lână din care se vor lucra obiecte de strictă necesitate.

Obiectele lucrate se vor împărți gratuit copiilor până la 12 ani și femeilor gravide sau lehuze prin mijlocirea directă a On. Minister.

Deces. În ziua de 12 Februarie a. c., a a adormit în Domnul, după lungi suferințe trupești și sufletești, cunoscutul fruntaș din orașul nostru Izidor Tătariu. Adormitul s'a născut dintr'o familie modestă de meseriași din Lipova și prin muncă și pricepere pusă în slujba poporului a fost recunoscut ca o personalitate de valoare în lumea economică din această regiune.

Temp de aproape trei decenii a fost directorul „Băncii Poporale“ din Caransebeș.

Dumnezeu să-l odihnească cu dreptii Lui!

PARTEA OFICIALĂ

MINISTERUL CULTELOR

PREZIDIUL MAREI ADUNĂRI NAȚIONALE
A REPUBLICII POPULARE ROMÂNE

Nr. 133

Văzând raportul d-lui ministru al cultelor cu Nr. 3126 din 4 Februarie 1949;

Având în vedere adresa Sf. Sinod Nr. 156 din 26 Ianuarie 1949, înregistrată la Ministerul Cultelor sub Nr. 2.657 din 1949;

Având în vedere dispozițiile art. 22 din decretul Nr. 177 din 1948, pentru regimul general al cultelor religioase;

În baza art. 44 pct. 2 și 45 al Constituției Republicii Populare Române;

Decretează:

Art. I. Se confirmă organizarea canonic-administrativă a cultului ortodox român, pe eparhii, cu delimitarea și denumirile următoare:

I. MITROPOLIA UNGRO-VLAHIEI, cu eparhiile sufragane:

Arhiepiscopia Bucureștilor, cu sediul în București, cuprinzând teritoriul actual al județelor: Ilfov, Dâmbovița, Muscel, Teleorman, Vlașca și Prahova;

Episcopia Buzăului, cu sediul în Buzău, cuprinzând teritoriul actual al județelor: Buzău, Brăila, și Râmnicul-Sărat;

Episcopia Constanței, cu sediul în Constanța, cuprinzând teritoriul actual al județelor: Constanța, Tulcea și Ialomița.

II. MITROPOLIA MOLDOVEI ȘI SUCEVEI cu eparhiile sufragane:

Arhiepiscopia Iașilor, cu sediul în Iași, cuprinzând teritoriul actual al județelor: Iași, Botoșani, Neamț și Baia;

Arhiepiscopia Sucevei, cu sediul în Suceava, cuprinzând teritoriul actual al județelor: Suceava, Câmpulung, Rădăuți, și Dorohoi;

Episcopia Romanului și Hușilor, cu sediul în Roman, cuprinzând teritoriul actual al județelor: Roman, Bacău, Falcu și Vaslui;

Episcopia Galaților, cu sediul în Galați, cuprinzând teritoriul actual al județelor: Covurlui, Tutova, Tecuci și Putna.

III. MITROPOLIA ARDEALULUI, cu eparhiile sufragane:

Arhiepiscopia Albeii-Iulii și Sibiului, cu sediul în Sibiu, cuprinzând teritoriul actual al județelor: Sibiu, Brașov, Făgăraș, Târnava-Mare, Târnava-Mică, Odorhei, Ciuc, Trei-Scaune și Mureș;

Episcopia Vadului, Feleacului și Clujului, cu sediul în Cluj, cuprinzând teritoriul actual al județelor: Cluj, Turda, Someș, și Năsăud.

Episcopia Oradiei, cu sediul în Oradea, cuprinzând teritoriul actual al județelor: Bihor, Sălaj, Satu-Mare și Maramureș.

IV. MITROPOLIA OLTENIEI, cu eparhiile sufragane:

Arhiepiscopia Craiovei, cu sediul în Craiova, cuprinzând teritoriul actual al județelor: Dolj, Gorj, și Mehedinți;

Episcopia Râmnicu-Vâlcea, cuprinzând teritoriul actual al județelor: Vâlcea, Romanați, Argeș și Olt.

V. MITROPOLIA BANATULUI, cu eparhiile sufragane:

Arhiepiscopia Timișoarei și Caransebeșului, cu sediul în Timișoara, cuprinzând teritoriul actual al județelor: Timiș-Torontal, Severin și Caraș;

Episcopia Aradului, Ienopoliei și Halmagiului, cu sediul în Arad, cuprinzând teritoriul actual al județelor: Arad, Alba și Hunedoara.

Art. II. D-l ministru al cultelor este însărcinat cu aducerea la îndeplinire a dispozițiilor prezentului decret.

Dat în București, la 4 Februarie 1949.

C. I. Parhon **Marin Florba Ionescu**
Ministrul Cultelor
Stanciu Stoian

Note Oficiale

Nr. 623 Pres. 1949.

Aducem la cunoștință tuturor, că prin Decretul Nr. 133 publicat în Monitorul Oficial Nr. 30 din 5 Februarie a. c. Episcopia Caransebeșului a fost contopită cu Arhiepiscopia Timișorii.

În urmăre Prea Cuc. Protopopi și Cuc. Preoți în viitor vor înainta toate actele, bugete, socoți etc. pe adresa Arhiepiscopia ort. rom. Timișoara-Caransebeș.

Caransebeș, la 17 Februarie 1949.

Episcop:
† **VENIAMIN**

Nr. 346 C. 1949.

Sfântul Sinod cu adresa sa Nr. 141 din 13 Ianuarie 1949 ne face cunoscut că Institutul Biblic și de Misiune al Bisericii ortodoxe române din București posedă în depozitele sale cantități suficiente de cărți de ritual, obiecte de cult și vestimente bisericești pentru aprovizionarea întregii Biserici române.

În urmăre invităm Onor. preoțime ca în măsura necesităților să se adreseze direct la acel institut pentru aprovizionarea bisericilor cu obiectele de cult, vestimente bisericești etc.

Caransebeș la 31 Ianuarie 1949.

Consiliul eparhial

CONCURSE

În baza ordinului Venerabilului Consiliu eparhial Nr. 3598 B. ex 1948 se publică concurs cu termen de 30 zile, dela prima publicare în Foaia Diecezană, pentru ocuparea postului de paroh, la parohia I din **Pojejena de Jos**, de clasa III, protopresbiteratul Bisericii-albe, devenită vacantă; prin pensionarea preotului Vasile Blaj.

BENEFICIIL:

1. Sesiunea parohială: 17 jug. arabil și 3 jug. fânețe.
2. Casă parohială cu dependințe.
3. Dela parohie, 400 Lei anual.
4. Venitele stolare uzitate.

INDATORIRI:

Preotul ales este obligat a-și îndeplini toate datorințele preoțești și pastorale, a predica regulat în fiecare Duminică și sărbătoare și a catehiza, fără nici o altă remunerație.

Toate impozitele după beneficiile de mai sus, cad în sarcina preotului ales.

Cei ce doresc să ocupe acest post, întrucât vor avea cvalificația recerută pentru parohii de clasa III-a, precum și binecuvântarea Prea Sfinției Sale Episcopului diecezan, să-și înainteze cererile adresate Consiliului parohial din Pojejena de jos, prin Prea Onor. Oficiu protopresbiterat al Bisericii-albe, în Vrani.

Reflectanții se vor prezenta pe lângă prealabila încuviințare a Prea Onor. Oficiu protopresbiterat, spre a-și arăta dexteritatea în cântare, tipic și oratorie, însă nici decum în ziua alegerii.

Pojejena de jos, din ședința Consiliului parohial ținută la 28 Noembrie 1948.

Președinte:

Pr. Vasile Blaj

adm. parohial

Nr. 582/1948

In conțelegere cu Oficiul protopresbiteral.

Pr. Traian Constantin

2—2

adm. protopopesc

In baza ord. Nr. 3488 B. 1948 al Veneratului Consiliu Eparhial se publică concurs cu termen de 30 de zile dela prima publicare în Foaia Diecezană, pentru postul de preot la parohia de clasa III din comuna **Surdicul-Mic**, protopopiatul Faget, devenită vacantă prin plecarea preotului Porfir Crișciu în parohia Deta din Mitropolia Banatului.

I. BENEFICII:

1. Sesiunea parohială în extindere de 32 jug. arabil 16 jug, 10 fânaș și 6 pădure.

2. Stola uzitată.

3. Casa parohială și supraedificatele necesare.

II. INDATORIRI:

Preotul ales este obligat a-și împlini toate datorițele preoțești și pastorale, a predica regulat în Sf. Biserică și a catehiza fără nici o remunerație.

Cei ce doresc să ocupe acest post, întrucât vor avea cvalificația recerută pentru parohii de clasa III-a precum și binecuvântarea Prea Sfințitului Episcop Diecezan, să-și înainteze cererile, adresate Consiliului parohial ort-rom. din Surdul-Mic, prin Prea On. Oficiu protopopesc al Fagetului.

Reflectanții se vor prezenta, pe lângă prealabila încunoștiințare a Prea On. Oficiu protopopesc în vreo Duminecă sau sârbătoare în Sf. Biserică, spre-a-și arăta dexteritatea în oratorie, cântare și tipic, însă nici decum în ziua alegerii.

Președinte:

Pr. N. Sârbu

ad. parohial

Nr. 386/1948.

In conțelegere cu oficiul protopresbiteral al Fagetului.

2—2

Ioan Muntean

protopop

In baza ordinului Veneratului Consiliului eparhial Nr. 4116 B. Ex. 1948 se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Foaia Diecezană” pentru postul de paroh la parohia de clasa III-a din comuna **Bătești** Protopopiatul Făgetului, devenită vacantă prin transferarea adm. parohial Ioan Capotesou la parohia I-a din Fizeș.

I. BENEFICII:

1. Sesiune parohială de 32 jug.

2. Birul parohial uzitat.

3. Venitele stolare uzitate.

4. Casă parohială nu este.

II. INDATORIRI:

Preotul ales este obligat a-și îndeplini toate datorițele preoțești și pastorale, a predica regulat în fiecare Duminecă și sârbătoare și a catehiza

fără nici o altă remunerație.

Toate impozitele după beneficiile de mai sus cad în sarcina preotului ales.

Cei ce doresc să ocupe acest post, întrucât vor avea cvalificația cerută pentru parohii de cl. III-a precum și binecuvântarea P. S. S. Episcopului diecezan să-și înainteze cererile adresate Consiliului parohial ort. rom. din Bătești, prin Prea On. Oficiu protopresbiteral al Fagetului.

Reflectanții se vor prezenta, pe lângă prealabila încunoștiințare a Prea Onoratului protopresbiter tractual în vre-o Duminecă sau sârbătoare în sfânta biserică, spre a-și arăta dexteritatea în cântare, tipic și oratorie, însă nicidecum în ziua de alegere.

Bătești, din ședința consiliului parohial ținută la 6 Ianuarie 1949.

Președinte:

Preot Ioan Clavel

Adm. paroh.

In conțelegere cu Oficiul protopresbiteral.

Nr. 426/1948

1—2

Secretar:

I Crăciunescu

protopresbiter

In baza ordinului Ven. Consiliu Eparhial Nr. 3694 B. 1948, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în Foaia Diecezană, pentru postul de paroh la parohia de clasa II-a din comuna **Cârnecea** Protopopiatul Oravița, devenită vacantă prin pensionarea preotului paroh Toma Simu.

I. BENEFICII:

1. Sesiunea parohială în extindere de 62 jugere.

2. Stola uzitată,

3. Casă parohială, cu grădina și supra edificatele necesare.

II. INDATORIRI:

Preotul ales este obligat a-și îndeplini toate datorițele preoțești și pastorale, a predica în fiecare Duminecă și sârbătoare și a catehiza fără nici o altă remunerație.

Cei ce doresc să ocupe acest post, întrucât vor avea cvalificația recerută pentru parohia de clasa II-a precum și binecuvântarea Prea Sfințitului Episcop diecezan, să-și înainteze cererile adresate consiliului parohial rom. din Cârnecea prin Prea On. oficiu protopopesc al Oraviței.

Reflectanții se vor prezenta pe lângă prealabila încunoștiințare a Prea On. Oficiu protopopesc în vreo-o Duminecă, sau sârbătoare în sf. biserică spre a-și arăta dexteritatea în oratorie, cântare și tipic, însă nicidecum în ziua alegerii.

Cârnecea, din ședința consiliului parohial ținută la 2 Ianuarie 1949.

Președinte:

Preot p. Toma Simu

paroh

Nr. 364/1048

Secretar:

George Mateșoane

In conțelegere cu oficiul protopopesc, Oravița la 21 Ianuarie 1949.

Pr. Mihai Văcărescu

adm. protopopesc